

ржаваше. Ромен бѣха. Можеше ли да имъ открие сърдцето си?

И той дигна свититѣ си юмруци къмъ челото си. При това движение лунниятъ лъчъ, който проникваше презъ решетката, падна върху дѣсницата му.

Като зелена мълния проблесна смарагдътъ подъ очитѣ му. Той го изтръгна отъ прѣста си и яростно го захвърли на пода.

Цѣла нощъ се разхожда Иваница изъ стаята, като буенъ неукротимъ звѣръ. Когато камбанитѣ на дворцовитѣ черкви забиха за утринна молитва, той се бѣ вече облѣкълъ, и докато чакаше да му донесатъ закуската, започна да чете съ дълбоко внимание Историята на Херодота.

Нѣкакви стѣпки отвѣнъ го накараха да дигне глава.

Бѣше Адрианъ. Съ леко начервени устни и напудрени ржце.

— Здравѣй, моето момче! Все книги... Е, кога найсетне ще се съ согласишъ да дойдешъ у Ефросина? Знаешъ ли какви пакости си направилъ? Нашата несравнима хетера си е загубила ума по тебе... Никой не иска да вѣрва и все пакъ, така е... Днесъ нѣма да бѣдешъ вече безсърдеченъ, нали? Знаешъ ли какъ ще се зарадва като ѝ кажа, че ще отидешъ?

Иваница махна съ ръка.

— Казахъ ти — не. Виждалъ ли си Теофилъ?

Въ сѣщия мигъ вратата се отвори отново и младиятъ Каламодиосъ влѣзе. Въ очитѣ му трептѣше винаги топла добродушна усмивка. Ако не бѣше така пѣленъ, би минавалъ за красавецъ.

— Готовъ ли си, Иоаница?

— Да.

— Где ще ходите? — попита учуденъ страторътъ.

— На голѣмата литургия въ Света София. Ела и ти

— Не знамъ. Ако василевсътъ отиде, трѣбва и азъ да го придружа.

Теофилъ и князътъ се опѣтиха въ свѣтлата есенна утринъ къмъ Великата черква. Потоци отъ празнично облѣчени жени и мъже се стичаха по широкитѣ улици